

Vajon hol van
a történeteknek vége?

Elejétől

a végéig

da capo al fine

fine ●
selection

ISTÓK ANNA

ISTÓK ANNA

Elejétől a végéig

da capo al fine

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Prológus

AKÁR ÚGY IS TÖRTÉNHESETT.

Hiszen ki az, aki megmondja, mi az igazság? Az életben nincsenek objektív dolgok, és talán valódi tudás sem létezik, csak a valóságról alkotott ideák, ahogy Platón állítja. Minden attól függ, az eseményeket kinek a szemén keresztül látatjuk. Hogy mennyit tudunk a körülményekről. Mik a tapasztalataink. Mikor újabb tudás birtokába kerülünk, a valóság újraformálódik.

Addig, míg nincs más, aki megmagyarázza, vagy te magad nem érted meg, mi történt, nyugodtan élhetsz hazugságok között. Ha majd elindulsz a hazafelé vezető úton, végiglépkedsz a régi utcákon, miközben egy régi dal elfelejtett sorait dúdolod magadban, és rátalálsz az igazságra, emlékezz arra, hogy mindez akár úgy is történhetett, ahogy ezt te eddig mesélted magadnak és másoknak.

Lépkedj végig minden akkordon, minden utcán, minden apró kis kövön újra, és hallgasd meg, mit üzen most a dal, amit egyszer, régen már hallottál. Hogy meglásd azt a másik igazságot, amit eltartak eddig előled a nagy, lehulló függönyök.

Da capo al fine.

Elejétől a végéig.

És újra előlről.

Újra és újra.

Ha a végére értél, kezd újra, és fedezd fel benne az összefüggéseket! Látni, hallani és érezni fogsz olyan dolgokat, amit első alkalommal még nem. Mert első alkalommal csak a nyilvánvaló tényeket érted meg, amit a hármashangzatok közvetítenek számodra. Ez most valami életerős dúr, majd jön egy szívszorító, szűkített akkord, hogy aztán szomorúan feloldódjon egy lágy mollban. Ennyi. De mit üzen mindez? Kezdd el előlről az utazást, és figyelj a részletekre! Az apró, szenvedélytől lüktető, szinte láthatatlan hajlításokra, a kétségek között verdeső triolákra, a bénító feloldásokra, a szegyen- teljes szünetjelekre, az erőszakos szinkópákra. Annyi, de annyi minden van, amit elsőre meg sem hallasz! A valóságot és ami mögötte van. Az ideát.

Vagy nevezd igazságnak, ha mered.

Az én utazásom két rövid szócskával kezdődött, és New Yorkból indult, ahol pedig sohasem jártam. Sok helyen megfordultam, párizsi múzeumokban, észak-német galériákban, dán hippitanyákon, de az óceánon túlra nem merészkedtem. Láttam a szabadságnak sokféle változatát, de én biztonsági játékos voltam. Sose mentem egy ponton túl, mindig is féltem a végleges dolgoktól. Kimondani, megtenni, feltárni, szembenézni, őszintének lenni: nem az én műfajom. Talán azért is választottam hivatásnak a festészetet, mert úgy éreztem, mindazt, ami elmondhatatlan, kimondhatatlan, én színekben, formákban fogalmazom meg. Az absztrakt művészet a legalkalmasabb eszköz elleplezni a valódi mondanivalódat, hogy azt csak a kiválasztottak értsék. Mert muszáj volt valahogy felszínre hozni egy részét annak, ami történt, még ha ilyen elkendőzött formában is.

Mint ahogy muszáj volt föld alá döngölni egy másik részét annak, ami történt.

Egészen két évvel ezelőttig.

2017. október 15-én ugyanis minden megváltozott egyetlen apró bejegyzéssel a Twitteren, és a tengerentúli áramlatok néhány nap alatt Budapestre is elhozták a szabadság félelmetes érzését. Sorra borultak ki a szennyesek, csak kapkodtuk a fejünket, ki mindenki esett áldozatul, a számok pörögtek, és én borzongva olvastam a beszámolókat. Mennyi aljasság, mennyi tönkretett élet!

Aztán egyik este engem is gyomorszájón vágott a múlt.

A galériában pakoltam el, egy lipcsei grafikus kiállításának megnyitója után voltunk, egész nap alig ittam, fáj a fejem. Éjfél körül lehetett. Úgy döntöttem, nem megyek már haza, a galériának volt egy pici irodája, benne kihúzható fotelágglyal. Néha, mikor hosszúra nyúlt egy program, vagy ritkábban, mikor annyira elkapott az ihlet, hogy elfelejtkeztem az időről, és hajnalig festettem, ott aludtam. Majd reggel hazamegyek és lezuhanyozok, gondoltam, és lekapcsoltam a tárlókat megvilágító lámpákat. Az asztalokon találtam egy kis maradék rozét, kitöltöttem magamnak egy nehéz, ólomüveg pohárba, és hagytam, hogy erőt vegyen rajtam a fáradtság.

Leültem az egyik kényelmes fotelbe, melyből több is akadt a teremben, nemcsak azért, hogy az érdeklődők kedvükre nézegethessék a kiállított tárgyakat, hanem mert ez afféle művésztszárgó is volt. Sok barátom betért napközben, elidőztek, feltöltődtek, ettek egy kis házi sütit, kortyoltak egy kevés bort vagy limonádét. Most magányosan hallgatott a félhomályban a terem, és benne a német művész fehér képei.

Az esti megnyitó beszélgetésfoslányai jártak az eszemben. A lipcsei Danny története, aki nagy dilemmába került, mert felfuttatott

egy tehetséges festőt, akiről kiderült, hogy lányokat molesztált a műtermében. Az egyik legtöbbet keresett művésze volt.

Lassan forgattam kezemben a borospoharat. A rozé tompította a fejfájásomat, elszibbasztott. És akkor egyszer csak, minden előzmény nélkül, belém hasított egy gondolat.

Annyira megdöbbenő volt, egyszersmind annyira triviális, hogy hirtelen remegni kezdett kezem-lábam. Újabb adagot töltöttem a poharamba, és egy húzásra leküldtem.

Lehetséges, hogy én is érintett volnék?

Megráztam a fejemet.

Hiszen ez alapján átírná az egész életemet.

Nem.

Soha nem foglalkoztam azzal, ami történt. Szögesdróttal körbezárt, veszélyes zóna volt. Ha a gondolataim néha elkalandoztak arafelé, egy hirtelen szúrás vagy a kerítésbe vezetett áram apró ütése visszapofozott a valóságba. Nincs ott semmi látnivaló. Semmi érdekes. Régen elmúlt, mára már csak betemetett kút. Egy sötét, kerek lyuk. Amit a saját érdekemben elkerültem, lezártam, és mint a fekete lyukakban az összesűrűsödött gravitáció, nem engedtem ki belőle semmi információt.

Most is ezt kéne tennem. Visszapattanni a kerítésről, ledőlni a heverőre, és aludni álomtalanul.

De nem lehetett.

A gondolat, hogy az, ami tizenöt éves koromban történt, valamilyen módon kapcsolódik a lipcsei festő által mondottakhoz, megrémített. Én soha nem gondoltam arra *úgy*.

Hiszen az én bűnöm, hogy megtörténhetett.

Szerettem őt.

Én kezdtem ki vele.

Szerelmes voltam belé.

Belé voltam szerelmes.

Az, ami történt, rajtam is múlt.

Az üvegre néztem, de nem segített.

Senki nem segíthetett. Az egyetlen ember, aki talán képes lenne eligazodni ebben a zúrzavarban, fényévekre volt tőlem. És ha megtudná azt, ami lassan, de biztosan körvonalazódni kezdett bennem, talán még jobban meggyűlölné. Hiszen ha mégiscsak *az* történt velem, akkor minden hazugság, amit neki mondtam.

Sőt.

Minden hazugság, az egész életem hazugság.

És akkor eszembe jutottak a levelek.

Igen, a levelezéseink, azokban talán ott vannak a válaszok.

A Lillával folytatott régi levelezésünk a lakásomban volt. Minden e-mailünket Wordbe másoltam, és dátummal láttam el. Aztán az egészet pendrive-ra mentettem, mielőtt a régi számítógépetem kidobtam volna. Az emlékek apró tárolója otthon rejtőzött valahol egy lezárt dobozban, amibe összecsomagoltam minden fontosat, mikor elköltöztem a szülővárosomból. A szögesdrót túloldaláról.

Felpattantam, a pohár kiesett a kezemből. Nem tört el, csak csörömpölve a falhoz gurult.

Hirtelen sürgőssé vált, hogy hazamenjek. Most, hajnal kettőkor.

Taxit hívtam, és türelmetlenül dobogtam lábammal, míg megérkezett.

Lihegve szaladtam fel a panelház harmadik emeletére. Nem volt kedvem kivárni a liftet.

A lakásban a macskám ásítva üdvözölt.

Lelkifurdalásom lett, amiért itthon hagytam rendes vacsora nélkül.

Kinyitottam neki egy konzervet, játszottam vele egy keveset.
Valójában csak az időt húztam.

Mert pontosan tudtam, mit találok azokban a levelekben.

Az igazság kottáját.

A pendrive lassan kelt életre. Egy pillanatig reménykedtem benne, hogy talán már nem is működik, és örökre elveszett minden információ a múltamból. De aztán betöltötte a gép a szövegszerkesztőt, és frissítette a legújabb verzióra a fájlokat.

Mire a végére értem a leveleknek, nem tudtam pontosan, mit is érzek.

Hajnalodott.

Valami nagy-nagy felhő dagadt bennem, leginkább düh volt benne, egy adag szánalom, megbánás, hogylehettemekkorabalfasz érzés, és még csomó minden más, aminek nevet sem bírtam adni. A gondolatok megbénítottak. Két teljes napon át képtelen voltam bármit is csinálni. Csak ültem a lakásban, egyik cigarettát szívtam a másik után, a lassan gomolygó füst mellett hol kávé, hol bort kortyoltam. És tekertem vissza az időt. Néztam a filmet magamban, és azt vettem észre, hogy valaki újraszinkronizálta az egész életemet. Teljesen más történet elevenedett meg bennem, teljesen más dallammal; kerestem a nyomokat, hol tévedtem, hol hazudtam, hol és hogyan voltam képes erre az egész szörnyűségre.

A „Hogyan?” mellett persze sok más kérdés is felvetődött.

Például, hogy mihez kezdek ezzel a nagyon új megvilágítással. Hogyan élem tovább az életemet. Harminckét éves vagyok. Nincs családom, nincs tartós párkapcsolatom, egyedül vagyok, igazi barát, igazi emlékek nélkül. Önkéntes száműzetésben élek a saját életemben.

Két dolgot tudtam biztosan.

Az egyik, hogy nekem is el kell mondanom a történetemet, csak akkor lehet *vége*, csak akkor lehet lezárni.

Adósságom van, amit törlesztenem kell.

Be kell valljam, mit tettek velem, mert az az oka az én árulásomnak is.

Nem, nem vagyok ártatlan én sem, de mentségem, hogy gyerek voltam.

A másik, hogy az én történetemet nem az egész világ fogja olvasni.

Csak azzal osztom meg, akinek joga van megtudni a teljes igazságot.

Hogy miért ment tönkre minden.

És akkor talán, akkor talán Lilla megbocsát nekem, és visszakaphatom őt végre, vele együtt pedig a múltamat és a jelenemet is.

My girlfriend's girlfriend

She looks like you

My girlfriend's girlfriend

She's my girl too

Her and me and her and she and me

An uncrowded couple; are we three

TYPE O NEGATIVE: MY GIRLFRIEND'S GIRLFRIEND

Eszter

A LEGTÖBB BARÁTSÁG ÉSZREVÉTTLENÜL KEZDŐDIK. Szünetben való tízperces közös lógásokkal. Néhány közös slukkkal a tornaöltöző eldugott budijában.

Suli utáni lazulással a főtéren, miközben vihogunk a járókelők öltözőkén, mókás viselkedésén. Együttesen összedobott zsebpénzzel, amiből éppen kijön két latte macchiato a fürdő melletti kávézóban.

Egy megosztott fülhallgatóval, közösen végigdúolt számokkal.

Mire nyakig benne vagy a bizalmas vallomásokban, már késő.

Lilla volt a világ legszórakoztatóbb barátnője. És éppúgy rajongott a zenéért, mint én.

De nem ezért kezdtem el vele lógni, hanem mert neki is lelépett az apja, még óvodás korában. A katolikus gimnáziumban ketten voltunk, akik csonka családban éltünk, mindenki más boldog családi képletekkel rendelkezett. Vallásos, rendes, hétköznapi, boldog családdal. Amiről mi nem is álmodhattunk. Engem azért vettek fel, mert őszintén bevallottam a felvételi bizottságnak, hogy szüleim

ateisták, de engem vonz a vallás. És az egyetlen reményem, hogy az iskolában nyájra találjak. Ámultan meredtek rám, nem vártak ennyi őszinteséget egy tizennégy évestől. Ártatlan szemmel néztem vissza rájuk, nyíltan, nekem nem sokat számított, hova kerülök nyolcadik után. Ez helyben volt, kényelmes, az egyetlen gimnázium környékén, amiért nem kellett a fél városra átközni. Úgyhogy annyira mégsem volt mindegy, bejutok-e, de végül is sikerült. És egyébként tényleg érdekelt, mit tud nekem mondani az egyház. Nem rajtuk múltott, hogy hitetlen maradtam.

Anyám volt a legjobban meglepve, mikor felvettek, aggódva kérdezte, kell-e neki ezek után templomba járnia. Megnyugtattam, hogy nem kötelező, de láttam szemében a félelmet; minden egyes szülői értekezletre rettegve ment el, várva a támadást, miért nem jár misére, és onnantól kezdve minden évnyitón és évzárón felajánlotta a zenés műsorban való részvételét. Egyházi kottákat túrt fel, és felöltve legdecensebb ruháját, boldogan fuvolázta el a legszentebb énekeket az én zongorakíséretem mellett.

Anyu a hihetetlen önbizalomhiánya ellenére jó fej volt. Élt a maga lila ködében, gyakorlatilag alig vett tudomást a többi emberről körülötte. Fuvolaművész. Az egyetlen, amihez ragaszkodott a neveléssel kapcsolatban, hogy tanuljak meg én is valamilyen hangszeren játszani. Kitagad, ha megpróbálok ebből megélni, de tanuljak meg, mert a zene a legfontosabb menekülő útvonal. Sokáig hittem is neki. Zongorázni tanultam, később magánénekre jártam.

Az apámról nincs sok mondandóm.

Nagyon régen lelépett egy anyámnál idősebb csajjal, és valahol a Nyugat-Dunántúlon élt egy tanyán a három féltestvéremmel, akiket alig ismertem. Mikor kisebb voltam, nagyon bántott, hogy én nem érdeklém őt. Levelekkel bombáztam, ráakaszkodtam,

megőrijtettem anyut azzal, hogy állandóan róla beszéltem. Aztán dühös lettem rá, amiért nem kellünk neki. Végül már az sem, mérhetetlen közönyt éreztem iránta. Ma is csak egy lyuk van a szívemben, ha rá gondolok.

Nem mondom, hogy boldogtalan volt a gyerekkorom. Anyuval jól kijöttünk, nem voltak nagy vitáink, talán egyedül csak a zene miatt. De valójában elég magányos voltam. Lillának viszont sokkal súlyosabb kereszt jutott.

Velem ellentétben, ő kapott a sorstól egy mélymagyar nevelőapát, aki állandóan az erkölcsi felett csószkódott, és néha brutális pofonokat osztott ki Lillának, de ennél sokkal súlyosabb volt a lelki terror, amiben éltek. A szép szavak mögé rejtett, mindenféle toleranciát nélkülöző életfelfogás. Ha máshogy gondolkozol, pusztulnod kell. Csak egyetlen igazság létezik, az ő igazsága. És ebben nincs helye korcsoknak, függőknek, liberálisoknak, lázadóknak, melegeknek, szingliknek. Egy push-up hazafi, folyékony hazaszeretettel a vérében, amihez slusszpoénként ott volt még Lilla vér szerinti apja is, a mániás depressziójával.

Az anyja folyamatosan attól remegett, hátha a gyereke az apja genetikájával megörökölte a betegséget is. Ezért aztán Lilla szigorú kontroll alatt nőtt fel, testileg-lelkileg egészséges életmódot kellett folytatnia, pocsék kajákkal tömték, hetente négyszer atlétikára járt, mert a sport nemcsak a testet tartja fitten, hanem a lelket is, hetente mise, gyülekezeti alkalmak, áldozás, ministrálás, egyébként meg többé-kevésbé minden bulitól el volt tiltva, árgus szemekkel figyelték minden lépését, és a legcsekélyebb hangulatingadozásnál rémeket láttak. Az egésznek egyetlen pozitív hozadéka volt: Lilla sportos, izmos, bomba alakja, mely után a magasabb évfolyamokról is megfordultak a srácok. Szemben az én jóindulattal is csak

véznának nevezhető, semmilyen külsőmmel, melyben az egyetlen feltűnő részlet a hajam.

Szóval, egész pontosan nem emlékszem, mikor lettünk mi legjobb barátnők Lillával. Azt hiszem, fokozatosan alakult ez ki, ahogy a testvérek nőnek össze. Olyan volt talán, mint egy Chopin nocturne, ami egyszer csak elindul, észre sem veszed, és már a közepén tart, lebegtet a zene, sugározza beléd a mondandóját, és nyomtalanul teljesedik ki. S köztünk is minden nap, minden délutáni lógás, minden estébe nyúló beszélgetés, közös korsó sör egy végigbulizott koncerten, minden illegális elszívott cigi a lányvécében újabb szál volt, ami összefűzte a múltunkat. Merthogy Lilla a tilalmak ellenére persze hogy elszökött minden partira, amire csak lehetett.

Testvér volt, közösek voltak a problémáink, a gondolataink.

És persze akadt még valami közös bennünk.

Olivér.

Amennyire nem emlékszem a pontos időpontra, mikor lettünk legjobb barátnők Lillával, olyan pontosan emlékszem arra, mikor lettem szerelmes Olivérbe. Tizenhat éves múltam már jócskán, életem első hajnalig tartó bulija dübörgött a Retróban. Nem ismertem mást, csak az unokanővéremet, aki, lévén húszéves, sorra rendelte nekem a söröket, és mutatott be a lehetetlen haverjainak.

Zúgott a fejem a sok élménytől és az alkoholtól, nem voltam egyikhez sem hozzászokva. Otthagytam a kocsmarészen a társaságot, és elindultam a színpad felé, ahol a zajból ítélve játszani kezdett az előzenekar.

Leginkább a koncert miatt jöttem, imádtam a zenét, előadni és hallgatni is, mindegy volt, milyen, egyszerűen élveztem azt a másféle tudatállapotot, amibe belezuhanhatok. Amikor én játszottam, énekeltem, akkor sosem tudtam ezt a különleges testből-kilépést

átélni. A koncentráció túlságosan is megbilincseli a tudatot, nem engedi elkóricálni. Ahhoz, hogy érzelmeket adj át zenélés közben, már megtanultam, te magad nem érezhetsz közben semmit. Az érzelmeket előbb át kell folytatni a lényeden, aztán a magadba szívott élményeket sűrített koncentrációban, nagyon is szabályozottan lehet csak kiengedni. Ha nem így teszel, akkor merő közhely lesz, amit csinálsz. De néha még a zenészeknek is szükségük van arra, hogy elmerüljenek mások zenéjében.

Csak lézengtek a nézőtéren, ácsorogtak unott arccal a sörüket szorongatva az emberek, három lány összekapaszkodva ugrabugrált közepén. Az erősítőket szarul állították be, a basszus túldübörgött mindent, az ének kevés volt. De a zene, ami körülölelt, tetszett, a dinamika és a hangnem azonnal átlendített önmagamon, egy pillanat alatt ott álltam pőrén, egyedül egy mező közepén, tudómban soha nem ismert ujjongás, a szívkamrákban nukleáris energia pumpálta a vért. A színpadon pedig ott állt Olivér.

Amikor ránéztem, megismertem. Tudtam, kicsoda, még akkor is, ha soha nem láttam. Sokan leírták már ezt, költők, filozófusok, zenészek. Mitológiai jelenetek tömkelege szól arról a csodáról, amikor két bolyongó lélek, akiknek találkozniuk kell, egyszer csak belecsoppennek a létezés koordinátaiba. Teret és időt kapnak, arcot, alakot öltenek, és megkapnak még valami fontosat: az alkalmat.

Két dolgot nem tudtam még akkoriban, hiszen túl fiatal voltam.

Az egyik, hogy az alkalom csak egyszer adatik meg, és egyedül rajtunk áll, élünk-e vele.

A másik, hogy ez az alkalom, aminek magasztosnak kellene lennie, hiszen valahol a teremtő akarat beteljesedéséről van szó, nos, ez az alkalom a lehető leghétköznapibb tud lenni. Nincs se szférák zenéje, se csobogó vízesés, se szivárvány az égen. Lófasz sincs.

Csak egy apró villanás van, amit észre kell venni a mocsokban, a legprózaibb körülmények között is, amikor félrészeg rockerek üvöltenek a háttérben, dübörög a trash metál, és a padló ragad a kiöntött sörtől és eldobott csikkektől.

Olivér a színpadon állt, szerelmesen szorította magához a gitárját. Nekem már az együttesük neve is maga volt a kiábrándultság metaforája.

Gyaur.

Hitetlen. Épp, mint én.

Nem tudtam betelni vele, magamba ittam látványát: magas, vékony alakját, sötét szemét, borostás vonásait, izmait, de leginkább az a koncentrált figyelem tetszett az arcán, melyből tudtam, hogy vérbeli zenésszel van dolgom.

Lassan beszivárgott a tömeg a kocsmarészről, és megtelt a koncertterem. Körülöttem mindenki csatakos volt az alkoholtól. Én sem különböztem tőlük. Belekortyoltam a sörömbbe. És ahogy az érzéseimet tompította az ital, úgy lettem még biztosabb abban, milyen találkozásban van részem. Az első sorig furakodtam, és ringatóztam a zenére.

Le sem vettem a szemem Olivérről, aki két szám között kipillantott a nézőtérre, és észrevett, elmosolyodott, onnantól csak nekem gitározott. Mármint én így éreztem. Számomra ez volt a valóság, és fogalmam sem volt arról – akkor még –, hogy az enyémen kívül legalább hétmilliárd valóság létezik a földön.

Mire véget ért a koncert, elég bátorságot gyűjtöttem össze magamban, hogy odamenjek hozzá.

Megismerkedtünk.

Az én történetemben igazából az az ironikus, hogy a legfontosabb részeknél mindent elcsesztem. Mintha a forgatókönyvíró direkt

pikkelt volna rám, vagy én voltam ilyen tehetségtelen színész, hogy amikor jött a drámai csúcspont, csináltam valami oda nem illőt. Szóval a helyzet a következő volt: a főhős találkozik élete szerelmével, mi több, ezt a tényt rögtön rögzíti is, mi több, van elég alkohol benne, hogy elég bátor legyen megismerkedni vele.

És ráadásként, az ismerkedés annyira jól sikerül, hogy még ott, a Retró kocsmarészének egy homályos zugában elcsattan az első csók köztük. Aztán folytatásként, mielőtt bármi komolyabb történhetne, a főhős felugrik, kiszalad a mosdóba, zihálva mered a saját tükörképére, és remegve igyekszik egy férfiszáj erőszakos nyomát letörölni az ajkáról.

Potyognak a könnyei, bezárkózik az egyik felszabaduló végébe, és próbálja abbahagyni a zokogást.

Talán félórába is beletellett, mire megnyugodtam. Kifújtam az orrom, aztán a csapnál hideg vízzel próbáltam a sírás nyomait eltüntetni. A szégyen, hogy rávettem magam egy majdnem ismeretlen férfira, úgy kúszott fel a lábamon a hideg padlóról, hogy mindenem remegett.

Óvatosan kimerészkedtem, a közönség már megcsappant, Olivér sehol nem volt, de az asztalnál, ahol ültünk, a pad alá csúszva megtaláltam a bőrdzsekijét. Megkerestem az unokanővéretem, és hazamentünk. Ágyba feküdtem, a takarómra terítettem Olivér kabátját, és vártam, hogy a reszketés alábbhagyjon a testemben.

Egyszerre áramlott bennem a boldogság, a félelem és a szégyen. Összezavarodtam.

Mikor felébredtem, egyetlen dologban voltam biztos, hogy Olivérnek szerepe lesz az életemben.

Megtudtam a címét, és még aznap elmentem, hogy visszaadjam neki a dzsekijét.

Az úJVárosi panelben lakott. Lehangoló környék, az egész város leglehangolóbb része, egymásra dobált épületek, mint egy összefirkált kotta. A házak derékig álltak a falfirkákban, a szemetesek mellett üveghegyek nőttek, hűgyszagban áztak a rozsdás láncsal kerített játszóterek.

Olivér borostás arccal nyitott ajtót.

Érdeklődve nézett rám és a dzsekire.

Azt hiszem, nem emlékezett semmire.

Kiábrándítóan közömbös volt az arca; mintha maszkot tartott volna maga elé, nyomát sem láttam rajta semmi érzelmenek. Elvette a kabátot, megkérdezte, rendben hazaértem-e, aztán becsukta az orrom előtt az ajtót.

Álltam percekig a hagymaszagú folyosón, és nem értettem semmit.

Megint nem értettem semmit.

Voltam már hasonló helyzetben, szembesültem már azzal, hogy amit én érzek, gondolok a szerelemről, az köszönőviszonyban sincs azzal, amit a férfiak éreznek.

Azt hiszem, Rafael volt az oka.

Én akkorra már megjártam Rafaellel a kamaszkor legszenyesebb útvesztőit.

Tizenöt éves voltam, mikor először kerültem szembe a szexualitással. Mocskosnak és gyűlöletesnek éreztem magam utána, mert nem volt benne fikarcnyi szerelem sem, csak a nyers és kendőzetlen vágy. Nem akartam elhinni, hogy ennyi lenne az egész. Hogy egy kapcsolat erről szól. Gyűlöltem a testem, önmagam hibáztattam, kiábrándult voltam és magányos, és csak arra tudtam gondolni, hogy én ennél valami sokkal tisztábbat szeretnék. Próbálkoztam, erőlködtem, szomjaztam a tisztaságot, hogy ne csak az egyik oldalát

ismerjem a felnőttek világának, a bűnös, szégyellni való ocsmányat, hanem a magasztosat, a fennköltet is.

Mikor először találkoztam Olivérrel, éreztem magamban feltörni a jól ismert vágyat, ami félelemmel és undorral töltött el. De volt mellette más is. Valami sokkal finomabb, éteribb, mint egy tiszta oktáv. Megnevezhetetlen zszibongás, tele szomorúsággal, örömmel, aggodalommal, tisztasággal. Megkönnyebbülés, mint feloldójel a kottában.

A szemében a koncerten ugyanaz a fájdalom égett, mint az enyémben, sebezhető és magányos volt, mint én, a zene jelentette számára a menekülést, akárcsak nekem, azt gondoltam, kettőnket azonos anyagból gyúrtak. És aztán a gyengédség, ahogy megcsókolt, majd a feltörő mocskos emlékek, végül az elutasítás másnap az ajtóban.

Csak álltam leforrázva, míg meg nem hallottam bentről az elfojtott hangokat.

Persze hogy nő volt nála.

Hogy is hihettem azt, hogy egy ilyen jó pasinak nincs barátnője?

Lassan megfordultam, és levánszorogtam a lépcsőn, ki a parkba, vissza a lakásunkba, tizenhat éves életem színpalcai közé.

Nem igaz, hogy megint csak a szexről szól minden! Hogyha nem fekszel le egy férfival, nem is emlékszik a nevedre.

Azt hittem, a tagadás megold mindent.

Nem is érdekel Olivér.

Nem is annyira jó pasi. Túl magas. Majdnem két méter. Túl vékony. És kifejezetten csúnya az aszimmetrikus arcával. A kemény vonásaival. Túl idős hozzám. Egyébként sem lehet beleszeretni valakibe egyetlen este alatt. Ez nettó hülyeség.

A félrevezetés egészen addig működött, míg újra nem találkoztam vele.

Az utcán futottunk össze, én éppen suliból bandukoltam hazafelé, és persze hogy a lakótelepükön át mentem. A megismerkedésünk óta mindennap elsétáltam errefelé. Mi a régi, gazdag paraszti részen laktunk, a jelenkori városfejlesztésnek köszönhetően viszont, miközben a turizmus felszívta a környező falvak lakóit, a fürdő környékén felépült egy teljesen új városrész valamikor a hetvenes években. A gyógyvíz enyhe záptojás szaga a védjegyünké vált, és itt volt a legerősebben érezhető, ezen a viszonylag fiatal lakótelepen. Nem sokat jártam erre, utáltam strandolni, a fürdőt télen-nyáron elkerültem, gyűlöltem még azt is, ha ruhában néznek meg az emberek, nemhogy bikiniben. Bár jó ötperces kitérő volt erre hazamennem, nem tudtam elszakadni Olivér emlékétől, rögeszmésen csimpaszkodott belém, és ugyan tagadtam magam előtt is, de még egyszer meg akartam adni neki az esélyt.

Az arcán félig gunyoros, félig zavart mosoly suhant át, ahogy felismert. Úgy nézett ki, ahogy egy tizenhat éves csitri elképzeli a roksztárokat, de én tudtam, hogy a halálfejes póló, a láncokkal te-liaggatott bőrdzseki, a fülbevalók, karkötők, gyűrűk csak álca, az igazi lényének ezekhez éppúgy nincs köze, mint a lezser testtartáshoz, unott archoz. Átláttam rajta.

A tekintetünk egymásba kapaszkodott. Lecövekeltünk a járdán, én próbáltam ujjongó arcomat közönyösre igazítani, aztán feladtam. Megkínált cigivel, meggyújtott két szálát, az egyiket átnyújtotta.

Remegő kézzel vettem el tőle.

Jólesett a füst, örültem, hogy legalább a végtagjaimat lefoglalja valami mozdulat, mert teljesen lebénultam.

– Hogy s mint? Merre mész? – kérdezte, mert mit lehet kérdezni ilyen helyzetben.

– Haza. Megpróbálom kiheverni a töri témazáró okozta traumát – feleltem, mert csak hülyeségek jutottak eszembe. Amit mondani szerettem volna, amiről beszélni akartam neki, de legfőképp, amit kérdezni akartam tőle, ahhoz nem volt merszem. Hogy végül is akkor hogy gondolta ő azt a csókot pár napja? Hogy mire jogosít ez fel engem? Hogy egyáltalán, mit gondol rólam, és hogy én mit gondolhatok róla?

Elvigyorodott, aztán valami átsuhant az arcán, és újra ott volt a maszk, amit már ismertem, és ami, mint egy láthatatlan fal, elválasztotta tőlem.

Csak állt némán, nem szólt, nem kérdezett semmit, bennem meg ment fel a pumpa.

Nem tudtam róla még akkor semmit.

Ledobtam a csikket, rátapostam, és hátamra löktem a táskámat.

– Megyek. Kösz a cigit.

Oldalra léptem, hogy kikerüljem.

Elkapta a karomat, megállított. Fújt a szél, reggel elaludtam, későn keltem, nem volt időm göndör hajamból elfogadható frizurát építeni, most szemem-szám tele lett makacs tincseimmel. Olivér kifésülte arcomból, és fülem mögé igazgatta a hajamat.

– Hogy lehet valakinek ilyen brutális haja? – mosolygott.

A maszk elhalványult, kibújt alóla valami alig érzékelhető szomorúság.

A hajamra tényleg büszke voltam, az egyetlen elfogadható részletnek tartottam magamon. Ennek köszönhettem, hogy néha idősebbnek néztek a koromnál. Mélybarna fürtjeim a hátam közepéig értek, ha nem ilyen göndör a hajam, leérték volna a fenekemig.

– Szombaton koncertünk lesz a Retróban. Ugye, eljössz?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A mosoly a gyomrom legmélyéről tört fel, és terült szét a képe-
men. Akárhova elmentem volna, csak vele lehessek. Hosszú idő óta
először éreztem azt, hogy szeretném magamat valakinek megmu-
tatni, akarom, hogy valaki végre észrevegyen. Persze a kétely így is
majdnem szétfeszített. Valóban szükségem van erre?

Míg gondolkoztam, mi is lehetne a legmegfelelőbb válasz neki, ő
elengedte a karomat. Mélyet slukkolt a cigijéből, aztán eldobta ő is.
Felhúzta a szemöldökét, kérdően nézett rám, amiért hosszú másod-
percek óta nem válaszoltam.

– Meglátom. A börtönörömtől függ, ad-e kimenőt – válaszoltam
végül, maradva a biztonságos humornál.

Elvigyorodott.

– Hát, csak szólj, ha segíteni kell meggyőzni a smazzert! Jó buli
lesz!

– Oké – feleltem, és ahogy hátat fordítottam neki, tudtam, min-
dent meg fogok tenni, hogy anya elengedjen. Nem szokott túl sok
gondot jelenteni, általában elég volt a nálam négy évvel idősebb
unokatesómat megemlíteni, és mehettem. Anya a saját magányos
burkában élt, igazi hangulatember volt. A vidám, pörgős, nevetős
szakaszokat rendszeresen követték a magába fordulás, depressziós
sávok. Két anya nevelt engem, az egyikkel jól kijöttem, a másiktól
féltem, és ez a félelem egy idő után rányomta a kapcsolatunkra a bé-
lyegét. Nem hiszem, hogy a válás viselte meg, inkább úgy éreztem,
neki nem is szabadott volna soha férjhez mennie és gyereket szül-
nie, annyira önállótlán, gyakorlatiatlan. Egy varázsgömbben élt, fal
magasodott a világ és közötté, és ezen a falon sokszor nekem sem
sikerült áttörni. Túlságosan magának való ember volt, néha or-
dítani lett volna kedvem, mikor láttam, mennyire rosszkedvű, és
még az én társaságomat sem tudja elviselni. A munkájából adódóan